

Sygn. akt III SK 4/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Polskiej Telefonii Komórkowej Centertel Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej o nałożenie obowiązków regulacyjnych, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lipca 2011 r., skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 września 2009 r.,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej jako Prezes Urzędu) decyzją z dnia 20 lipca 2006 r. ustalił, że na rynku świadczenia usługi zakańczania

połączeń głosowych w ruchomej publicznej sieci telefonicznej Polskiej Telefonii Komórkowej Centertel Sp. z o.o. (powódka) zgodnym z obszarem sieci, w której następuje zakończenie połączenia nie występuje skuteczna konkurencja; wyznaczył powódkę jako przedsiębiorcę zajmującego pozycją znaczącą na tak wyznaczonym rynku oraz nałożył na nią obowiązki regulacyjne.

Powódka wniosła odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu, zaskarżając ją w całości. Wyrokiem z dnia 6 lipca 2007 r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie powódki. Wyrok ten został uchylony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 lipca 2007 r. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 17 grudnia 2008 r., oddalił odwołanie powódki.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości apelacją. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 .k.p.c. i art. 232 k.p.c., art. 6 k.c., art. 24 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 4 września 2009 r., oddalił apelację powódki. Sąd drugiej instancji uznał, że wbrew stawianym przez powódkę zarzutom Sąd Okręgowy nie ograniczył się do przyjęcia bez weryfikacji twierdzeń i tez zawartych w aktach postępowania administracyjnego oraz uzasadnieniu decyzji Prezesa Urzędu, ale zbadał materialne podstawy powództwa oraz ustosunkował się w dostatecznym stopniu do wszystkich istotnych dla meritum sprawy zarzutów powódki. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Prezes Urzędu poddał szczegółowej analizie rynek właściwy, dokonał analizy tendencji i cen na tym rynku. Przeprowadzona analiza uprawniała ustalenie o braku skutecznej konkurencji na rynku zakańczania połączeń głosowych w ruchomej publicznej sieci telefonicznej powódki. Specyfiką tego rynku jest 100% udział operatora sieci, w której zakańczane jest połączenie. Techniczna niemożność zakończenia połączenia w innej sieci powoduje, że operator taki posiada pozycję monopolistyczną. Sąd Apelacyjny przyjął, że strona powodowa nie udowodniła niczego, co podważałoby ustalenia zawarte w decyzji Prezesa Urzędu. Zarzuty podniesione w odwołaniu, dotyczące ustaleń faktycznych poczynionych przez regulatora rynku stanowią nieprzekonywującą polemikę z jednoznacznymi wynikami analiz merytorycznych, którym odpowiadają ustalenia zawarte w pkt I i II zaskarżonej decyzji. Przyjmując, że to na powodzie spoczywa

ciężar dowodu w zakresie obalenia ustaleń faktycznych zawartych w zaskarżonej decyzji, Sąd Apelacyjny stwierdził, że kwestionując ustalenia faktyczne wynikające z przeprowadzonego postępowania administracyjnego, powódka powinna zaoferować dowody, z których wynikałyby odmienne okoliczności. Powódka jednak tego nie uczyniła.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną. Zarzuciła naruszenia art. 23 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne w związku z art. 2 oraz art. 58 Aktu akcesyjnego poprzez przeprowadzenia analizy rynku właściwego w oparciu o Wytyczne Komisji Europejskiej, które nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku polskim oraz naruszenie art. 6 k.c. w związku z art. 24 ust. 1 oraz art. 25 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że ciężar dowodu w postępowaniu sądowym z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu spoczywa na powodzie, a w konsekwencji przyjęcie że to powód był zobowiązany wykazać, że na rynku występuje skuteczna konkurencja, że nie posiada znaczącej pozycji na rynku właściwym oraz że nałożone na niego obowiązki nie były proporcjonalne do zidentyfikowanego problemu oraz nie spełniały celów określonych w art. 1 ust. 2 z uwzględnieniem art. 1 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego.

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2010 r. Sąd Najwyższy zawiesił postępowanie w sprawie z uwagi na przedstawienie pytania prejudycjalnego. Przedstawione zagadnienie prawne zostało rozstrzygnięte przez Trybunał Sprawiedliwości wyrokiem z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie C-410/09 *Polska Telefonia Cyfrowa Sp. z o.o.*

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie ma uzasadnionych podstaw.

Nieuzasadniony jest zarzut naruszenia art. 23 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 2 oraz 58 Aktu akcesyjnego, ponieważ zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie C-410/09 *Polska Telefonia Cyfrowa Sp. z o.o.* „art. 58 Aktu akcesyjnego powinien być interpretowany w taki sposób, że przepis ten nie sprzeciwia się temu, by

krajowy organ regulacyjny mógł powołać się na Wytyczne Komisji pomimo tego, że nie zostały one opublikowane w języku państwa członkowskiego, w którym toczy się postępowanie w toku którego stosowane są przedmiotowe wytyczne, nawet jeżeli jest to język urzędowy Unii Europejskiej”. Z powyższego orzeczenia wynika, że Wytyczne Komisji nie mają wiążącego charakteru w tym znaczeniu, że ich postanowienia nie nakładają na jednostki obowiązków, ani nie przyznają im praw. Możliwe jest zatem powoływanie się na przedmiotowe Wytyczne Komisji przez Prezesa Urzędu oraz sądy orzekające w sprawach z odwołania od jego decyzji mimo braku polskiej wersji językowej tego dokumentu.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 6 k.c. w związku z art. 24 ust. 1 oraz art. 25 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego. Na wstępie należy zauważyć, że zarzut naruszenia art. 6 k.c. może być podstawą skargi kasacyjnej, jeżeli powiązany zostanie z odpowiednim przepisem prawa materialnego, zezwalającym na ocenę skutków nieudowodnienia istotnych faktów (wyrok SN z 15 lipca 2001 r., sygn. akt IV CSK 25/10, niepubl.). Zwalczanie prawidłowości uznania przez sąd, że przeprowadzone w sprawie dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których procesowy obowiązek udowodnienia, stosownie do art. 6 kc, spoczywał na Prezesie Urzędu może nastąpić w drodze zarzutu naruszenia odpowiednich przepisów postępowania, a nie zarzutu naruszenia wymienionego przepisu (wyrok SN z 27 czerwca 2000 r., sygn. akt I CKN 288/00, Lex 43906). Przepis ten formułuje jedynie zasadę rozkładu ciężaru dowodu, a jego naruszenie przez sąd nie może być skutecznie uzasadniane uchybieniem przez stronę obowiązkowi bezspornie spoczywającemu na niej z mocy tego przepisu (wyrok SN z 16 maja 2003 r., sygn. akt I CKN 382/01, Lex 109434). Do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c. nie należy to, czy strona wywiązała się z tego obowiązku, tj. czy fakty te rzeczywiście udowodniła (wyrok SN z 13 czerwca 2000 r., sygn. akt V CKN 65/00, niepubl.).

Powódka łączy zarzut naruszenia art. 6 k.c. z art. 24 ust. 1 oraz art. 25 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego. Jednakże zarzut ten został sformułowany w oderwaniu od wyводу Sądu Apelacyjnego dotyczącego znaczenia art. 6 k.c. w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swego wyroku stwierdza wprawdzie, że skoro „skarżący jako odwołujący się od decyzji Prezesa Urzędu

Komunikacji Elektronicznej występuje w charakterze powoda” to „w zasadzie na nim spoczywa ciężar dowodu zmierzający do obalenia ustaleń faktycznych zawartych w zaskarżonej decyzji”, jednakże rozstrzygająca jest konkluzja, zgodnie z którą „o ile powód kwestionował zawarte w zaskarżonej decyzji ustalenia faktyczne wynikające z przeprowadzonego postępowania administracji, to winien zaoferować dowody, z których wynikałyby odmienne okoliczności, tego jednak nie uczynił”. Wynikająca z pierwszego z powołanych powyżej fragmentów uzasadniania konstatacja Sądu Apelacyjnego w przedmiocie materialnoprawnych skutków procesowej konfiguracji stron w postępowaniu z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, nasuwałaby wątpliwości w świetle dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. np. wyrok SN z dnia 19 sierpnia 2009 r., sygn. akt III SK 5/09, OSNP z 2011 r., Nr 9-10, poz. 144). Jednakże z kluczowego, z punktu widzenia zasadności rozpatrywanego zarzutu, fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego wynika wyraźnie, czego powódka nie podważyła w skardze, że w toku postępowania sądowego powódka nie przedstawiła dowodów, które mogłyby być przeciwstawione dowodom na podstawie których Prezes Urzędu wykazywał poczynione w decyzji ustalenia faktyczne. Należąca do sądu w postępowaniu wynikającym z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu kontrola legalności i zasadności zaskarżonej decyzji obejmuje wyjaśnienie tego, czy jej faktyczna podstawa została prawidłowo ustalona, czy nie pominięto dowodów korzystnych dla przedsiębiorcy wnoszącego odwołanie. Sąd, rozpatrując sprawę co do jej istoty, opiera się na zebranych w sprawie materiale. Ustalenia zaskarżonej odwołaniem decyzji są związane z okolicznościami i dowodami w niej powołanymi. Nie tracą one – jak to sugeruje się w skardze kasacyjnej – znaczenia tylko na względu na wniesienie odwołania. Rzeczą odwołującego się – stosownie do art. 479(6) k.p.c. – jest określenie zakresu spornych kwestii sprawy (przytoczenie zarzutów) i wykazanie zasadności przytoczonych zarzutów poprzez „wskazanie dowodów”. W sytuacji gdy przedsiębiorca telekomunikacyjny nie przedstawia dowodów, które podważają prawidłowość dokonanych przez Prezesa Urzędu ustaleń, a te zdaniem Sądów orzekających w sprawie są na tyle spójne i kompletne, że nie ma potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu, bądź jego uzupełnienia przez organ regulacji rynku, bezzasadne jest upatrywanie wadliwości wyroku w

naruszeniu art. 6 k.c. W przedstawionym w skardze kasacyjnej uzasadnieniu zarzutu art. 6 k.c. w związku z art. 24 ust. 1 oraz art. 25 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego, brak także stosownej argumentacji wykazującej, w jaki sposób zastosowanie powołanych wyżej przepisów prawa materialnego zostało wypaczone wskutek nieprawidłowego zastosowania art. 6 k.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy uznając, że rozpatrywana skarga kasacyjna nie ma uzasadnionych podstaw, orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.